
Kántor Péter

A DOLGOK NEHEZE

A nyár lesz a neheze, azt hittem, úgy lesz,
harminc fok fölött kezdődik majd a neheze,
a kiürült város, az átforrósodott kőfalak,
a kelt tésztaként dagadó délután,
és harmincöt és negyven fok között
a színevesztett, kifakult körút,
a foltokban megolvadt szürke aszfalt,
a tenger hiánya lesz majd a neheze.
Aztán egy nap az átkelés a magyar–ukrán határon,
a határon, ami elválasztja a nyugatot a kelettől,
és másnap vissza Kaszonyból, a nagymama falujából,
ahol egy poros útkereszteződésben hosszasan toporogtunk,
mint az elefántok az elhullott elefántok csontjai körül,
jóllehet nem volt ott semmi, csak egy sarokház meg egy vasbolt,
és másnap az átkelés az ukrán–magyar határon,
az a végtelen hosszú kocsisor, a kipakolt táskák,
a két karton cigaretta elkobzása lesz a neheze.
Semmiképp se harmadnap az Iza völgyében a jégeső,
nem azok a szélvédőn kopogó kerek kis jéggolyók,
se az országúton szembekocogó magányos barna ló,
se a karcsú tornyú vén máramarosi fatemplomok,
a dombok vitorlásai a zölddel benőtt sírok között,
hiszen akkor már túl voltunk a nehezén, legalábbis azt hittem.
De Nagybánya után egyszer csak jött az a szörnyű fejfájás,
honnan jött? mit akart? nem tudtam, mit tud az ember?
hátunk mögött a hegyek és a hegyekben megbúvó tavak,
végre lement a nap Nyíregyháza közelében egy motelben,
akkor egy vizes törülközőt tekertem a nyakamra,
és lehunytam a szemem és csak vártam, hogy múljon a fájás,
hogyan vége legyen a nehezének, mert az volt a neheze, azt hittem,
mi mást hihettem volna? és pár nappal később el is múlt,
volt-nincs, vége a fejfájásnak, de vége a nyárnak is,
egy kurta hét még az őszig, és én még strandon se voltam,
jó, mondjuk nem is vágytam strandra, de valami jóra igen,
és felültem a biciklire, lágy esti szellő fúj,
és elindultam a Sziget felé a pesti Duna-parton,
de akkor elém ugrott két órült nő a biciklisávba,
és zutty, lefordultam a gépről, és nem tudtam felállni,
még ilyet?! soha még ilyet! csak ültem az aszfalton,
a két órült nő közben lassan elsomfordált,
a térdem, gondoltam, és valaki hívta a mentőt,

és elvittek, és másnap egy orvos megoperálta a térdemet,
épp augusztus 20-án, az alkotmány ünnepén,
kis csontcskákat rakott a térdembe a csípőmből,
meg egy hosszúkás, lóhere alakú vaslapot a lábszáramba,
hihetetlen, mint az, hogy tizenegy dimenzió van állítólag,
legalábbis azok szerint, akik a húrelméletet kitalálták,
miért épp tizenegy, rejtély, de legalább háromban biztosan
egy hosszúkás vaslapot csavaroztak a sípcsontomhoz,
és amíg ki nem szedik, meg kell tanulnom valahogy járni vele.
Közben elmúlt az ünnep, elmúlt augusztus huszadika,
felrobbantak és kialudtak az égen a tűzijáték petárdái,
én pedig töltöttem néhány szép napot a baleseti kórházban,
a szomszédom egy éjjel oxigénsátorban haldoklott,
szemben velem valaki állandóan bekakált,
nővérke, beszartam, kiabálta, nővérke, nővérke!
nem baj, Gyurika, jött a válasz messziről,
a pelenkába megy, szarjál csak, szarjál csak,
nővérke, nővérke, nővérke, nővérke!
és az ajtó mellől halk énekszó szállt,
egy százéves öregember dalolgatott az ajtó mellett,
combnyaktörése volt, és lekötözték mindkét kezét,
ki ne tépje megint a branült a kézfejből,
istenem, én tolvaj? én tolvaj?! micsoda szégyen!
én nem loptam soha, én nem dohányoztam, nem ittam,
istenem, istenem, nyöszörgött megbántottan az öregember,
aztán más hangon: vágd el ezt a kötelet, megfizetem!
gyere, vágd el ezt a kötelet, vágd el, megfizetem!
aztán énekelni kezdett: *elmegyek, elmegyek messi útra*,
aztán engem hirtelen hazaengedtek a kórházból.
Azóta itthon számolom a napokat, van belőlük jó sok,
hat-nyolc hét, amíg lábra állhatok, türelem,
majdcsak eltelik az a hat-nyolc hét valahogy,
el, el, és akkor kezdődik majd a gyógytorna,
az lesz a neheze, azt mondják, csak bírjam ki,
csak sikerüljön! sikerülni fog, egy nap felkelek,
és újra lábra állok majd, ami nem lesz könnyű,
mert nem fog hajlani a térdem, hiába erőltetem,
mert megrövidültek és letapadtak az izomszalagok,
és nem akarnak kinyúlni, nem, nem lesz könnyű
szépen fokozatosan behajlítani a térdemet,
először fejben, aztán térdben is, százhusz fokra,
egy keskeny ágyon fekszem majd hason, lábhajlítás,
tol, lazít, hajlít, tol, lazít, hajlít, tol, lazít, hajlít,
aztán négykézláb állok és próbálok a sarkamra ülni,
mintha aranyat keresnék, és a sarkam ott lenne Alaszkában,
aztán egy szobabiciklin tekerek fel egész Gödig,
hunyorogatom a szemem, amíg látom szemben Surányt,

kora nyár van, és egy kisleány áll a parton,
 kezében élete legjobb kacsaköve, na most!...
 De addig még lehullanak a levelek, eső jön, hó jön,
 és anyám tüdőgyulladásra kap, haldoklik, de túléli,
 és lassan közeledik a tavasz, türelem, csak türelem,
 sikerülni fog, mondják a fák, a vizek,
 sikerülni fog, a pocsolók, az ég, a rohanó felhők,
 a torony, a rekedt kutyaugatás, a kerengő sirály,
 sikerülni fog, és akkor, ha sikerül, és végre lábra állok,
 akkor jön majd a dolgok neheze. Vagy mikor?

Mesterházi Mónika

BARÁTOK

Barátok. Két író egy hajó fedélzetén,
 öt-hat évvel egyikük, hét-nyolc
 évvel másikuk halála előtt. Mi lesz itt,
 öregem, erről hallgat a röhögéshez szokott
 két arc, túl okosak, hogy ne sejtsek,
 de nem kell átélniük bujkálást, üldöztetést,
 se belehalni tömeggyilkosságba,
 bár a nyakkendő megéli majd a csokor-
 nyakkendő halálát. Ülnek a hajón,
 legyintő mozdulat, de a könnyökük összeér,
 az egyik a látványra, a másik a gondolataiba néz.

Barátok. Egy költő és egy író a barátság
 júniusi napsütésében. Bujkálást,
 tömeggyilkosságot, önkényt túléltek két
 élő ember, két középkorú férfi, vállasan,
 egy napsütötte téren, ha nem is
 mosolyognak, mégis ellazul az arcuk.
 A költő félig kifordul a képből,
 a válluk mégis egy vonalban áll.

Szép középkorúság. A test és egyebek
 kiszolgáltatottsága előtt, szabad,
 szép középkorúság, megszerzett barátok,
 még elég kevés hajszálrepedés, erős közeg,
 mi lesz velünk, barátaim, barátaim!